

Corinne :

(...)

Về vấn đề sùng tín (dévotion), tôi đồng ý với anh đạo Phật là con đường tự giác dựa trên cố gắng của bản thân mình, không cần đến sùng tín các đức Phật và các vị Bồ tát. Dù sao đi nữa, tôi nghĩ sùng tín là một động lực mạnh mẽ tiềm tàng trong mỗi người mà mình có thể khai thác được để tiến lên trên đường tu. Người trí thức có thể theo đường trí tuệ lợi hơn, nhưng trí thức chỉ là một phần của con người thôi.

Kim cương thừa nói chung và phái Kagyu mà tôi theo nói riêng khuyên hành giả nên xử dụng mọi hoàn cảnh, mọi tâm trạng trên đường tu tập. Trở ngại, bệnh tật, phiền não, hạnh phúc và ngay cả ăn uống hay ngủ được coi như bao nhiêu dịp để tu tiến. Thế nên hành giả chân chính không bao giờ phí giây phút nào. Đời toàn đầy những dịp học hỏi và thực nghiệm. Trên phương diện đó, sùng tín cũng được chú trọng và có một cái thế quan trọng trong đạo Phật Tây Tạng.

Thầy tôi hay giảng sùng tín và lòng từ là "hai bộ mặt của cùng một đồng tiền". Đối tượng của lòng từ là chúng sinh còn đối tượng của lòng sùng tín là chư Phật, Bồ tát và các bậc thánh, bậc thầy. Đệ tử mật tông phát lòng sùng tín không phải để cầu sự giúp đỡ của Phật hay Bồ tát, không phải để mong các vị đó ban ơn, ban hạnh phúc hay tiền bạc cho mình đâu. Các thầy khuyên nên phát lòng sùng tín để cho tâm trạng mình rộng lớn lên, bỏ rơi mọi chấp trước và trở thành hoàn toàn cởi mở.

Thầy tả sùng tín chân chính như một sức lực mạnh mẽ rất thanh tịnh và rất sống động, không nhuốm chút ích kỷ, chấp ngã. Trong tâm trạng đó, hành giả có thể dễ nhận ra chân tâm. Theo thầy, đó là tâm trạng lý tưởng để có thể thực nghiệm được Phật tính. Ban đầu, vì cách suy nghĩ nhị nguyên của mình nên phát lòng sùng tín đối với một đối tượng nào đó, nhưng mục đích cứu cánh của 'pháp môn' đó là siêu việt được nhị nguyên, hiểu được tánh không và đạt được chính quả. Trong 'gourou yoga' chẳng hạn (một phương pháp tu luyện rất quan trọng trong hệ thống mật tông) hành giả quy y, phát tâm bồ đề rồi hình dung các vị Phật, Bồ tát và thầy đang đứng ngồi trong không gian trên và trước mặt mình. Hành giả phát lòng sùng tín càng sâu đậm càng tốt và cảm thấy các vị ấy ban trí tuệ, từ bi và tất cả những đặc tính tốt đẹp của giác ngộ cho mình. Tâm hành giả mở rộng và tự tại. Nhưng để khỏi chấp vào sự hiện hữu của các vị được hình dung vậy thì cuối cùng, các vị Phật, Bồ tát và thầy tan rã biến thành ánh sáng nhập vào lòng hành giả. Hành giả 'thành một', 'đồng nhất', 'bất nhị' với tâm các vị Phật, thầy và Bồ tát, và nhập định 'mahamudra'.

Như những pháp môn khác, sùng tín nên được xử dụng một cách khéo léo, đúng đắn và thông minh để tránh bị lạc đường xa đạo Phật, nhưng nếu hiểu đúng, thì đó chỉ là một cách vận dụng và khai thác tiềm năng của mình.

Cuối cùng, khi anh nói 'Phật giáo không có đức Giáo Hoàng như công giáo', không biết anh nói vậy có tiếc không? Riêng tôi thờ phào, 'may thay!' Hình tượng đa hình, đa dạng của đạo Phật đáng quý lắm và thể hiện một tinh thần bao dung và cởi mở hiếm có trong những tôn giáo và ngay cả trong những hệ thống triết lý khác. Chọn một người lãnh đạo đạo Phật chưa chắc giải quyết được vấn đề.

(...)

Nhân dịp viết thư này, tôi chúc anh Hy, anh Bằng và mọi người trong nhóm cư sĩ một năm mới đầy hạnh phúc và thành đạt.

Thân
Corinne